
Všechno
za její
DECH
Iveta Piňosová

VŠECHNO ZA JEJÍ DECH

Iveta Piňosová

KAPITOLA I

První červnový den začal přesně tak, jak jsem nenáviděla: dusnem, které slibovalo bouřku, a tichem v ordinaci, které věstilo katastrofu. Moje šéfová Katy měla jako obvykle zpoždění, což v našem světě škrobených uniforem a profesionálních úsměvů znamenalo jediné: až dorazí, nezastavíme se a o obědové pauze si můžeme nechat jen zdát.

Stála jsem v malé kuchyňce a pozorovala, jak do porcelánu stéká temné, horké espresso. Ta vůně mě obvykle uklidňovala, ale dnes mě vyrušil něčí hlas. Hluboký, drsný a nebezpečně netrpělivý. Přicházel z recepce a vibroval mi až v žaludku.

Rychle jsem popadla hrnek a utekla přes šatnu na terasu. Prsty se mi třásly, když jsem z kapsy lovila telefon a zběsile vytáčela číslo své nadřízené.

„Katy? Ten chlap, co jsi ho měla mít v křesle v osm, zní, že každou vteřinou rozkouše recepční pult na třísky. Kde jsi?“ vyhrkla jsem do telefonu, aniž bych jí dala šanci mě pozdravit.

Z druhé strany se ozvalo hluboké, unavené vydechnutí. „Emo, miláčku, jsem v pasti. Stojím v totální zácpě, nehnu se ani o metr. Dřív než za dvacet minut tam prostě nebudu.“ V pozadí bylo slyšet netrpělivé troubení aut. „Nemůžeš to nějak zařídit?“

„Katy, to nemyslíš vážně! Máš tam VIP pacienta a já jsem jen…“

„…nejšikovnější sestřička, co znám," skočila mi do řeči. „Já vím, že jsi minulý týden měla dovolenou, takže jsi u toho zákroku nebyla, ale v kartě máš všechno popsané. Jsou to jen stehy po osmičce. Stačí je vytáhnout, propláchnout ránu a usmát se na něj. Vůbec tě nezná, nikdy tě neviděl, tak toho využij."

„Jak jako využij?" polkla jsem nasucho.

„Neříkej mu, že jsi sestra. Pro něj jsi dneska doktorka, co mě zastupuje. Je to… hodně bohatý klient, Emo. Prosím!"

Povzdechla jsem si a polkla poslední lok hořké kávy. Lhaní mi nikdy nešlo, ale tady, v modré ordinaci, jsem byla pánem já. Pustila jsem tlumené klavírní sólo, které mě mělo uklidnit, připravila si nerezový tác s nástroji. Ještě jeden hluboký nádech. Musela jsem ten splašený tep zklidnit dřív, než se otevřou dveře.

Vtom se dveře rozletěly.

Do ordinace vstoupil muž a vzduch v místnosti se v mžiku vypařil. Byl obrovský. Nejen výškou, ale celkovou aurou – vyplňoval prostor dravou, až živočišnou energií, která mě přibila k podlaze. Na sobě měl antracitovou košili, rukávy ležérně vyhrnuté k loktům. Látka byla v oblasti ramen napnutá k prasknutí a zdůrazňovala každý pohyb jeho svalnatých zad. Na odhalených předloktích mu pod opálenou kůží vystupovala síť žil a tmavé tetování.

Když zvedl ruku, aby si podrážděně prohrábl tmavé vlasy, na zápěstí se zablýskly hodinky Audemars Piguet… Masivní kus kovu s odkrytým strojkem křičel do světa, že jeho čas je drahý. Spolu s ním místnost zaplavila jeho vůně – žádná levná drogerie, ale omamná směs

santalového dřeva, drahé kůže a špičkového tabáku. Byla to vůně moci, která mi okamžitě pronikla pod kůži.

Tvářil se naštvaně. Čelist měl tak pevně zaťatou, že mu na spánku pulzovala modrá žilka, a v očích mu blýskala čistá podrážděnost z čekání. Jenže v momentě, kdy se naše pohledy střetly, se stalo něco zvláštního. Ten dravý výraz v mžiku změkl. Jeho oči, temné a hluboké, mě sjely od hlavy až k patě a hněv z nich vyprchal, jako by ho někdo sfoukl. Zůstala jen intenzivní, spalující pozornost upřená přímo na mě.

„Dobrý den," pronesl. Ten hlas byl v téhle malé místnosti jako hřmění.

„Dobrý den. Posaďte se, prosím. Naše vedoucí se zdržela, postarám se o vás já," snažila jsem se o profesionální tón, ale můj hlas zněl o oktávu výš, než jsem chtěla.

Prohlédl si mě. Pomalu. Od špiček mých bot až po vlasy stažené do uzlu.

„Jste nějaká mladá," poznamenal a v koutku úst mu zahrál náznak úšklebku. „Jste vůbec lékařka?"

„Zdání klame," nasadila jsem masku sebevědomí – tak jsem říkala té obyčejné modré rouše – a ukázala na křeslo. „U nás jste v těch nejlepších rukou."

Jakmile se křeslo s tichým bzučením sklonilo, prostor mezi námi jako by přestal existovat. Přisunula jsem se k jeho hlavě tak blízko, že jsem cítila sálavé teplo jeho těla. Když jsem se nad něj naklonila, moje stehno se na kratičký moment přitisklo k jeho paži. Byla to jen vteřina, ale mým tělem projel elektrický výboj, který mi vyrazil dech.

„Otevřete, prosím," zašeptala jsem. Moje prsty v latexových rukavicích se lehce dotkly jeho spodního rtu. Byl horký a pevný. Cítila jsem na sobě jeho oči – nespouštěl je ze mě, ani když jsem se soustředila na jemné nitě stehů v jeho dásni. Ta blízkost byla nesnesitelná. Každý můj nádech byl plný jeho vůně.

„Máte to za sebou," vydechla jsem po nekonečné minutě a odstoupila. Ruce se mi nepatrně třásly. Otočila jsem se k lince, abych připravila výplach, ale než jsem se nadála, stál těsně za mnou. Nadskočila jsem a narazila do skříňky.

On se ani nepohnul. Byl tak blízko, že jsem cítila jeho dech na svém čele. „Téměř nic jsem necítil. Jste jako anděl," řekl tichým, chraplavým hlasem. Zvedl ruku a pomalým pohybem mi prstem odhrnul pramen vlasů, který mi vyklouzl z culíku. Jeho kůže se na zlomek sekundy dotkla mého spánku a mně se sevřelo hrdlo.

„Děkuji," hlesla jsem, neschopná pohybu. Jeho pohled sjel k mým rtům a na moment se tam zastavil s takovou intenzitou, až jsem měla pocit, že se mě dotýká. Pak se bez dalšího slova otočil k odchodu.

„Počkejte!" vyhrkla jsem. Zastavil se s rukou na klice a ohlédl se přes rameno. Ten jeho sebevědomý úšklebek mi naznačil, že si můj výkřik vysvětlil po svém. Rychle jsem sáhla po připraveném balíčku na lince, abych zakryla vlastní zmatenost.

„Tohle," přistoupila jsem k němu a podala mu dvě plastové stříkačky s roztokem. „Musíte si tu ránu ještě pár dní večer vyplachovat. Je to důležité, aby se to dobře zatáhlo a nedostal se tam zánět."

Znovu se ke mně natočil celým tělem, čímž mě prakticky uvěznil mezi sebou a stolkem s nástroji. Místo aby si balíček s instrukcemi prostě vzal, nechal mě ho dál držet. Když se ho konečně chopil, jeho prsty se pomalu a s naprostým záměrem otřely o ty moje. Tentokrát v tom nebyl ani kousek náhody. „David," pronesl polohlasem, jako by mi tím jménem dával povolení na něj myslet i po jeho odchodu. Věnoval mi jeden krátký, sebevědomý úšklebek, který jasně říkal, že moc dobře ví, co se mnou jeho blízkost dělá. Pak se otočil a s tou svou dravou elegancí odešel.

Zůstala jsem tam stát jako přimražená. V uších mi doznívalo jeho jméno a v podbřišku se mi nečekaně sevřel horký uzel, který tam před pěti minutami rozhodně nebyl. Co to sakra bylo? Vzduch v ordinaci byl najednou příliš těžký a horký, nasycený jeho vůní. Mechanicky jsem začala uklízet nástroje, ale srdce mi bušilo tak zběsile, že jsem skoro neslyšela vlastní myšlenky.

Když jsem vyšla na recepci, kolegyně Lucka na mě spiklenecky zamrkala. „Teda, Emo, ty jsi musela být vážně dobrá," spustila a v očích jí tančily jiskřičky. „Ten chlap ti tu nechal vizitku se soukromým číslem a pětistovku dýško. Prý za ‚andělskou péči'."

Srdce mi vynechalo úder. „Paráda. Večer můžeme zajít na skleničku, platím já," snažila jsem se o lhostejný tón, i když se mi uvnitř všechno chvělo. „Ale tu vizitku vyhoď. Nemám zájem o namyšlené pacienty, co si myslí, že si mě koupí."

„Vážně?" vyvalila oči Lucka. „Víš ty vůbec, kdo to byl? To nebyl jen nějaký namyšlený chlápek, ale slavný fotbalista. Ten, co má na Instagramu víc sledujících než celá tahle republika obyvatel."

„Promiň, ale fotbal mě fakt nebere," ucedila jsem, i když mi v hlavě okamžitě naskočily ty svaly pod tričkem a ten spalující pohled. Teď už mi bylo jasné, proč se mi zdál povědomý.

„Vyhoď to, Lucko. Opravdu."

Lucka si povzdychla a nechala kartičku zmizet mezi odpadky. „Jak myslíš, ty naše ledová královno. Ale vsadím se, že polovině holek v tomhle městě by se z toho čísla zastavilo srdce."

Den byl nekonečný. Katy dorazila s omluvou a horou práce, která nás spláchla jako vlna. Končily jsme až kolem sedmé večer. Byla jsem naprosto vyždímaná, ale v hlavě jsem si pořád dokola přemítala ten moment u linky. Nemohla jsem se zbavit myšlenky, jak se jeho tělo skoro dotýkalo mého.

Katy už spěchala domů a v celé budově jsem zůstala úplně sama. Šla jsem si na recepci vytisknout seznam pacientů na ráno. Ticho budovy narušovalo jen monotónní vrčení tiskárny. Moje oči ale jako by měly vlastní vůli, znovu sklouzly k odpadkovému koši.

„Dobrý večer! Ještě tady strašíte?" pozdravila vesele uklízečka. „Už… už taky běžím!" vyhrkla jsem a s rudými tvářemi jsem ten zmuchlaný papírek bleskově strčila do zadní kapsy kalhot. Cítila jsem se jako zlodějka. Jako někdo, kdo právě podlehl pokušení, o kterém tvrdil, že neexistuje.

V šatně jsem ze sebe v naprostém chaosu shodila bílou uniformu. Chtěla jsem být co nejdřív pryč, pryč z toho ticha, pryč od svých vlastních myšlenek. Kalhoty i s vizitkou v kapse jsem mechanicky hodila do koše na použité prádlo k ostatním věcem personálu. V tom

spěchu a adrenalinu mi úplně vypadlo, co jsem do té kapsy před pár minutami schovala.

Teprve doma, když jsem zalezla do sprchy a horká voda mi začala stékat po zádech, mi to došlo. Prudce jsem otevřela oči a křečovitě sevřela baterii. Ta vizitka. Zůstala tam. V kapse kalhot, které zítra ráno nejspíš vypere uklízečka, nebo se v nich dost možná bude hrabat někdo další.

Před očima jsem ale i přes ten nával paniky měla pořád jen jeho rty. Co by se stalo, kdyby se v ordinaci neodvrátil? Kdyby ten prst sjel z mého spánku níž k mým ústům?

Horká voda mi stékala po zádech, ale nedokázala spláchnout ten podivný neklid, který se mi usadil v těle. Ordinace, sterilní vůně… a uprostřed toho všeho on. Zavřela jsem oči a znovu cítila tu elektrickou ránu, když se mé stehno na vteřinu otřelo o jeho paži. Cítila jsem jeho dřevitý parfém, jako by se mi vpil hluboko pod kůži.

„Sakra, Emo, vzpamatuj se," zamumlala jsem do horké mlhy, která vyplňovala sprchu. Jenže moje dlaně, klouzající po horké, namydlené kůži, mě neposlouchaly. Sjely k břichu a já se zachvěla. Stačilo si představit, jak mě tam v ordinaci přitlačil ke skříňce… jak blízko byly jeho rty. Co by se stalo, kdyby se mě skutečně dotkl? Nejen vlasů. Kdyby ty jeho velké, silné ruce, zvyklé na dravost fotbalového hřiště, sáhly po mně?

Ta představa byla až příliš živá. Tep se mi zrychlil a v podbřišku jsem ucítila známé, naléhavé tepání. Věděla jsem, že dneska jen horká voda stačit nebude.

Vylezla jsem ze sprchy jen natolik, abych sáhla do skříňky pod umyvadlem. Moje ruka neomylně nahmatala saténový pytlíček z Růžového slona. Moje malé, tiché a naprosto spolehlivé tajemství.

Vrátila jsem se pod proud vody, opřela se jednou rukou o studené kachličky a druhou přitiskla vibrující silikon k tělu. Rozkoš mě zasáhla okamžitě. Byl to ostrý kontrast – horká voda bičující mi moje ramena a mrazivě přesné vibrace tam dole.

Zaklonila jsem hlavu a v horké páře se mi znovu vybavila Davidova tvář. Viděla jsem jeho zaťatou čelist a ty nebezpečně modré oči, které mě v ordinaci rentgenovaly. „Jste jako anděl," zaznělo mi v hlavě jeho chraplavým hlasem.

„Nejsem," vydechla jsem do prázdné koupelny a přitlačila hračku silněji.

Představovala jsem si, že to nejsou vibrace, co mě ovládá, ale jeho prsty. Představovala jsem si ho přímo tam, ve sprše, jak mě drží za boky a jeho rty se konečně spojují s mými – drsně a bez ptaní. Ta představa byla tak intenzivní, že se mi podlomila kolena. Tělo se mi napnulo k prasknutí. Dech se změnil v trhané vzlyky a pak mě zaplavila vlna mnohem silnější než proud vody nad mou hlavou.

Zůstala jsem tam stát, opřená o zeď, zatímco se můj tep pomalu vracel do normálu. Ta zmuchlaná vizitka v kapse kalhot, které ležely v koši na prádlo, mě v tu chvíli pálila víc než kdy dřív.

Ráno jsem přicházela do práce s jasným plánem: napíšu mu. Jen tak, profesionálně. *Dobrý den, tady ordinace, jak se hojí rána?* To je bezpečná půda, ne? pomyslela jsem si.

V šatně jsem začala horečně prohledávat koš s prádlem. „Kde jsou ty kalhoty?“ řekla jsem zoufale. Vtom vstoupila uklízečka s prázdným vozíkem.

„Hledáte něco, sestřičko? Všechno včerejší prádlo už je v pračce na vyvářku. Byla jsem tu dneska dřív, tak jsem to vzala hopem.“

Zůstala jsem stát s pootevřenými ústy. „Na vyvářku?“

„No jasně, hygiena především!“ usmála se hrdě.

„Skvělé,“ utrousila jsem pro sebe, když uklízečka zmizela, a zůstala jsem civět do prázdného plastového koše. „Aspoň to má vesmír vyřešené za mě.“

Ta myšlenka mi měla přinést úlevu, ale místo toho jsem v žaludku cítila podivné prázdno. Žádné rozhodování, žádné dilema. To číslo byla teď jen beztvará, rozmočená kulička papíru někde v bubnu pračky. Moje šance na profesní dotaz ohledně jeho dásně – nebo na cokoli jiného – se právě prala na šedesát stupňů.

Ranní porada začala vteřinu poté, co Katy rozrazila dveře s kávou v jedné ruce a kupou složek v druhé. Celou dobu jsem se mechanicky soustředila na rozpis pacientů, ale v duchu se mi pořád vracely obrazy z minulé noci. Vibrace hračky a představa jeho rukou.

Na konci porady jsem se zhluboka nadechla. Potřebovala jsem se něčím rozptýlit. „Holky, co takhle dneska ta sklenička? Jen jedna. Dlouho jsme nikde nebyly.“

„Jasně, proč ne,“ zazubila se Lucka z recepce. „Když to platíš…“

„Já ne. To ten váš sexy fotbalista,“ opravila jsem ji s nuceným smíchem a snažila se, aby můj hlas nezněl tak nejistě, jak jsem se cítila.

„Náš? Snad tvůj! A řekla jsi sexy? Takže jsi mu nakonec zavolala?“ vyzvídaly okamžitě.

„Ale neblázněte. Nechci být jen jeho další zářez na pažbě. Zábava na jednu noc,“ odsekla jsem, i když mi to slovo „sexy“ pořád vibrovalo v hlavě jako ozvěna.

„Ale mohlo by to být nezapomenutelné,“ zamrkala na mě Katy s tím spikleneckým výrazem ženy, která přesně ví, jak tyhle hry končí.

„Tak šup do práce, ať skončíme rozumně.“

Jako zázrakem jsme končily už v pět. Celý den se rozplynul v rutinním koloběhu sterilních rukavic a mechanické práce. Když jsme vycházely z kliniky, všimla jsem si vysokého muže, který postával u brány. Černé brýle, kamenná tvář a postoj, který přímo křičel: *Sleduji tě.*

Projelo mnou mrazení. Nebyl to David, ale ten chlap tam nepatřil. Prohlížel si nás s chladným nezájmem, jako by si v duchu odškrtával položky na seznamu.

„Pojďte, holky, víno už čeká!“ pobídla nás Katy. Přinutila jsem se naskočit do jejich veselého rytmu, i když jsem v zádech neustále cítila upřený pohled toho cizince.

Dvě skleničky vína mi konečně srovnaly tep. Smály jsme se jako malé holky, když nám Lucka s vervou vyprávěla další ze svých šílených historek z randění na Tinderu. Byl to skvělý, uvolněný večer a já na vteřinu uvěřila, že svět je zase v naprostém pořádku.

Katy se rozloučila první, hned po ní recepční. Zůstala jsem u baru sama. „Už je to vyrovnané,“ usmála se na mě servírka, když jsem vytahovala peněženku.

„Cože? Ach jo, holky," zamumlala jsem. Musela to být Katy. Rychle jsem jí napsala děkovnou SMS a vyšla ven do podvečerní Prahy.

„Slečno?!" Ten muž od brány. Stál tam pořád.

„Ano?" zastavila jsem se a instinktivně sevřela kabelku.

„Pojďte prosím se mnou."

„Nezlobte se, ale pospíchám," odsekla jsem a zrychlila. Jenže on byl rychlejší. Než jsem stačila cokoli udělat, svět se převrátil vzhůru nohama. Cítila jsem jeho tvrdé rameno v žaludku – přehodil si mě přes sebe jako kořist.

„Pomoc! Pusť mě, ty hovado!" křičela jsem, ale on mě bez jediného slova vsadil na zadní sedadlo obrovského černého SUV. Dveře cvakly. Zámky zapadly.

V autě zavládlo ticho, vůně drahé kůže a jeho parfému. David seděl v rohu a pozoroval mě s ledovým klidem.

„Dobrý večer, doktorko. Omluvte mého bodyguarda, nemá rád zdlouhavé debaty," pronesl hlasem, ze kterého mi naskočila husí kůže. „Proč jste se neozvala?"

„Nechci s vámi mít nic společného! Ani s tou vaší gorilou!" vyštěkla jsem. Srdce mi bušilo proti žebrům tak silně, že to musel slyšet i on.

„Vážně?" David se nahnul blíž. Ten pohyb byl plynulý a dravý. „Ale vaše tělo říká něco jiného. Vidím, jak se vám chvěje tepna na krku. Cítím váš zrychlený dech. Červenáte se, Emo."

„Myslela jsem, že jste fotbalista… a ne stalker," vydechla jsem.

David se uchechtl, ale ten zvuk byl hluboký a bez náznaku omluvy. „Jsem zvyklý jít za tím, co chci, Emo. A stalker? Tomu se říká příprava.“ Ležérně se opřel do hluboké kožené sedačky a s naprostým klidem si mě prohlížel, zatímco nás tónovaná skla SUV dokonale odřízla od okolního světa. „Zjistil jsem si o vás všechno. Například to, že vás doma nikdo nečeká.“

Ztuhla jsem. Ten pocit, že o mně ví víc, než by měl, byl děsivý i elektrizující zároveň. „Když s vámi půjdu na večeři, dáte mi pokoj?“

„Možná,“ uchechtl se. „Můžeme tě hodit domů, ať se převlékneš. Kam to bude?“

„Můžete mě odvézt k Arkádám, ale na večeři už dnes nepůjdu,“ vyhrkla jsem a snažila se v tom těsném prostoru získat aspoň kousek důstojnosti. „Slibuju, že… že můžeme jít zítra.“

David si přisedl ještě blíž. Cítila jsem teplo jeho stehna, které se teď tisklo k mému. „Tu večeři mi dlužíš,“ naklonil se k mému uchu a jeho dech mě pálil na kůži. „Za tu tvou malou lež bych mohl vaši kliniku zničit. Řekla jsi, že jsi lékařka. Ale nejsi, že ne, Emo?“

Sklopila jsem oči. Cítila jsem se úplně odhalená. „Šéfová mi nedala na výběr,“ zašeptala jsem.

„Normálně bych to nenechal jen tak,“ jeho ruka se pohnula a já čekala, že mě drsně sevře, ale on jen konečky prstů lehce přejel po lemu mých šatů. „Ale kvůli tobě to pro jednou přehlédnu.“

V kapse mi pípla SMS. *Katy: Já nic neplatila. Užij si večer!* Vzhlédla jsem k němu. „Ty jsi platil v tom baru? Proč? Dej mi ten účet, nechci ti být nic dlužná!“

„Koukám, že děkování ti moc nejde," uchechtl se a jeho oči nebezpečně ztmavly. „Nevadí, to tě ještě naučíme."

Auto zastavilo u Arkád. David vystoupil jako první a s ledovým klidem mi otevřel dveře. Když jsem vystupovala, zachytil mě za loket a přitáhl si mě k sobě tak prudce, až se naše těla dotkla po celé délce. Cítila jsem jeho sílu a teplo, které ze mě v tu ránu vysálo veškerý odpor.

Srdce mi splašeně bušilo. Sklonila jsem hlavu a těsně u jeho ucha jsem ze sebe vypravila jediné tiché slovo: „Děkuju."

David mě nepustil. Naopak, rty se mi otřel o boltec ucha a jeho hlas byl teď jen hlubokým zavrčením, ze kterého se mi podlomila kolena: „Za tohle mi děkovat nemusíš. Poděkuj, až tě pořádně ošukám."

Pustil mě a já tam zůstala stát, neschopná jediného slova ani pohybu. Sledovala jsem, jak SUV odjíždí, a cítila jsem, jak se mi třesou ruce. Sebestředný, arogantní… hajzl! Ale v hloubi duše, tam, kde jsem si to odmítala přiznat, mě to pálilo jako oheň.

Procházela jsem Arkádami jako bez duše. Všechny ty výlohy a davy lidí tvořily jen rozmazanou kulisu. V uších mi stále rezonovala jeho poslední věta. *Poděkuj, až tě pořádně ošukám.* Ta slova byla jako špinavý, horký slib, který se mi usadil hluboko v podbřišku.

Noc byla nekonečná. Neustále jsem se převalovala, v uších mi duněl jeho hlas a v těle mě pálilo to podivné, hladové prázdno. Každou chvíli jsem sahala po telefonu, než mi to znovu došlo – to číslo bylo pryč. Zůstala jsem odříznutá, uvězněná ve svých vlastních

představách. *Dobře ti tak, Emo,* opakovala jsem si stále dokola, *takhle je to bezpečnější.*

Ráno jsem do práce dorazila jako první, s třeštící hlavou a kruhy pod očima. Sotva jsem se v šatně začala převlékat, někdo zazvonil. „Bože, zase si někdo zapomněl klíče," zavrčela jsem podrážděně.

Jen v podprsence a pracovních kalhotách jsem vyběhla k recepci. Otevřela jsem – a svět se na vteřinu zastavil.

Před dveřmi stál kurýr s pugétem tak obrovským, že mu skoro nebylo vidět do tváře. Stála jsem tam polonahá v ranním průvanu a cítila, jak mi chladem tuhnou bradavky. Víc trapně mi v životě nebylo. Rychle jsem ty rudé, omamně vonící růže přebrala a skoro mu je vytrhla z ruky, jen abych mohla co nejrychleji zabouchnout.

Uprostřed květů byla kartička. *Večer tě vyzvednu v sedm u kliniky. David.* A pod tím bylo znovu to stejné číslo. Černé na bílém, jako by se mi vysmívalo. Takže on na mě nezapomněl. On prostě počítal s tím, že ho budu potřebovat. Že ho budu chtít.

Popadla mě panika. Kam teď s tou kytkou? Byla tak obrovská a nápadná, že by bila do očí i z druhého konce chodby. Holky nic nevědí a ani vědět nesmí – stačila by jedna uštěpačná poznámka a Katy by ze mě pravdu vypáčila během pěti minut.

V zoufalství jsem kytici narvala do své úzké skříňky v šatně. Pár okvětních lístků přitom nešťastně opadalo na podlahu. Zamkla jsem na dva západy a schovala klíč do kapsy, jako by to bylo státní tajemství.

Jenže ta těžká, sladká vůně růží se ze skříňky linula dál a já jen doufala, že nikdo nic nezjistí.

Třesoucíma se rukama jsem se převlékla do pracovního a vydala se do ordinace. Cestou jsem vytáhla telefon. Moje trpělivost přetekla, musela jsem být rázná.

Myslím, že jít na večeři je chyba. Oba žijeme v úplně jiném světě, Davide. Navíc se večer musím ještě někde stavit. Ty kytky byly zbytečné, příště je kup někomu jinému, naťukala jsem prudce do displeje a odeslala to.

Odpověď přišla za necelé dvě minuty. Jako by na můj odpor přímo čekal. *Květiny pro takovou krásku nikdy nejsou zbytečné. Tak v sedm, ledová královno. Budu tam.*

Zlostně, a možná i trochu bezmocně, jsem odložila telefon na mramorovou desku. Neměla jsem čas se s ním dohadovat, natož bojovat o vlastní pravidla. Musela jsem nachystat nástroje, zapnout autokláv a tvářit se, že se mi pod nohama nehroutí zem.

V tu chvíli vpadla do ordinace Katy s obvyklým ranním spěchem v obličeji a s vlasy rozcuchanými z toho, jak zase dobíhala na poslední chvíli. „Tak můžeme začít? Máme dneska narváno," vyhrkla a už si natahovala rukavice.

„Ano, můžeme," odpověděla jsem s profesionálním maskovacím nátěrem na tváři a vydala se do čekárny pro prvního pacienta. Jen jsem doufala, že se mi u křesla nebudou třást ruce.

Celý den jsem byla jako na trní. Když jsme v půl sedmé s Katy dokončovaly poslední plombu, cítila jsem, jak mi pod pláštěm stéká pramínek potu. Představa, že tam to černé monstrum bude skutečně stát, mě děsila i fascinovala zároveň.

V sedm jedna jsem vyšla ven. Ulice vypadala prázdně a mně se na vteřinu ulevilo. Pak se ale ozvalo krátké, ostré zatroubení. Moje tělo zareagovalo dřív než hlava a já se otočila. David pomalu stahoval okénko. Pohled měl skrytý za tmavými brýlemi, ale i přes ně jsem cítila tu spalující intenzitu.

„Naskoč si," poručil stroze. „Psala jsem ti, že to ruším," namítla jsem, ale moje nohy už mě vedly k němu. Jako by mě ovládal nějakým neviditelným drátem.

„A já ti říkal, že tvou snahu o odpor spraví jen jedna věc," uchechtl se a přejel mě pohledem, který mě doslova svlékl z civilních šatů. „Nasedej, Emo."

V autě voněla kůže a čistý, neředěný testosteron. Sledovala jsem ho z profilu, jak s naprostou samozřejmostí vyřizuje telefonát, kterým si právě kupoval soukromí celé restaurace. Žádné prosby, jen strohá fakta a moc peněz.

„Ty jsi šílený," vydechla jsem a nevěřícně zakroutila hlavou. „Vážně si chceš dopřát nejdražší sushi v životě jen proto, aby na nás nikdo nekoukal?"

„Chci mít klid," podíval se na mě a na moment se mi zdálo, že v tom modrém pohledu vidím něco jiného než jen jeho obvyklou aroganci. Jako by pod tou maskou hvězdy byl někdo, kdo už má dost věčných blesků fotoaparátů. „Ty mě fakt neznáš, co? Fotbal tě vůbec nebaví?"

„Nesnáším ho. Hrajou ho jen blbci," ucedila jsem schválně provokativně.

David se rozesmál. Byl to hluboký, hrdelní smích, který mi projel páteří jako elektrický proud. „Máš o mně vážně dobré mínění, doktorko. To se mi líbí. Je to osvěžující."

Atmosféra v autě ztěžkla. Davidův klid byl téměř urážlivý – seděl tam jako vládce vesmíru, pro kterého je pronájem celé restaurace stejně triviální záležitost jako nákup ranních novin. Cítila jsem, jak se ve mně tluče vzdor s podivnou odevzdaností.

„Dobře, půjdu s tebou na tu večeři," prolomila jsem ticho a snažila se, aby můj hlas zněl pevněji, než jsem se cítila. „Ale už jsem ti psala, že se musím ještě někde stavit. Potřebuju, abys mě hodil do Motola. Zabere mi to tak dvacet minut. Musím tam něco předat a pak… pak už jsem tvoje."

David na vteřinu uvolnil sevření volantu a koutkem úst mu cuklo v náznaku pobaveného úšklebku. „Motol? V tuhle hodinu?" stočil ke mně pohled, který se mě snažil probodnout skrz tmavá skla brýlí. „O co jde, Emo? Doufám, že tam nemáš rande s nějakým chirurgem."

Narovnala jsem se v koženém sedadle a věnovala mu pohled, který by dokázal zmrazit i rozžhavený vrták v mé ordinaci.

„Zastav s tím vyptáváním, Davide," sekla jsem po něm ostře. „Tohle je čistě moje věc a tobě do toho nic není. Buď mě tam hodíš a počkáš, nebo vystupuju hned teď. Rozuměli jsme si?"

V autě na moment zavládlo naprosté ticho, přerušované jen tlumeným předením motoru. David mě chvíli pozoroval, jako by analyzoval nečekaně silného protivníka, a pak s ledovým klidem otočil volantem směr nemocnice. „Máš dvacet minut, Emo," pronesl tiše.

Nebyl to návrh, ale ultimátum, které se mi jako neviditelná smyčka stáhlo kolem hrdla. „Ani o vteřinu víc."

Příjezd k areálu motolské nemocnice byl jako náraz do jiné reality. Zatímco v Davidově autě voněl přepych a moc, chodby onkologie páchly dezinfekcí, bezmocí a lhostejným tikotem přístrojů.

Snažila jsem se na sobě nedat nic znát, ale s každým krokem k matčině pokoji se moje maska sebejisté ženy drolila. Realita byla krutá: standardní péče dělala, co mohla, ale na experimentální léčbu, která by matce dala skutečnou šanci, jsem prostě neměla. Každá koruna z ordinace padala na léky a pomůcky, které pojišťovna odmítala proplatit.

V pokoji bylo šero, rušené jen rytmickým pípáním monitoru. Matka tam ležela, křehká a bledá, napojená na hadičky, které ji držely při životě. Nebyla při smyslech, ale přesto jsem ji vzala za ruku. Její kůže byla jako pergamen. „Jsem tady, mami," zašeptala jsem a hrdlo se mi bolestivě stáhlo. „Jen na chvíli. Musím… musím teď něco zařídit. Ale slibuju, že ti pomůžu. Najdu způsob."

Cítila jsem se jako pokrytec. Venku na mě čekal muž, který si kupuje celé restaurace jako hračky, zatímco já jsem tady přepočítávala každou minutu u ženy, která možná ani nevnímala mou přítomnost. Pohled na matčinu propadlou tvář mě pálil víc než Davidův arogantní výsměch.

Když jsem se po dvaceti minutách vrátila k autu, David tam stál opřený o kapotu. V šeru vypadal jako predátor trpělivě čekající na

svou kořist. Sledoval mě, jak vycházím z budovy onkologie, a jeho oči se znatelně zúžily.

„Vypadáš, jako bys právě viděla ducha," prohodil nezúčastněně, ale v jeho tónu byla slyšet nevyřčená otázka. „Předala jsi, co jsi měla?"

Jen jsem stroze přikývla a beze slova nasedla do vozu. Nemohla jsem mu to říct. Představa, že by se tenhle muž dozvěděl o mé slabosti a o tom, jak zoufale potřebuju peníze, které on tak lehkovážně rozhazuje, byla nesnesitelná.

Restaurace Sakura byla jen naše. Prázdné stoly, intimní osvětlení a ticho, které přerušovalo jen jemné, rytmické bublání obrovského akvária. Usedli jsme k baru a já cítila, jak se vzduch mezi námi s každou vteřinou zahřívá.

„Dáš si víno?" navrhl a pokynul směrem k vinnému lístku.

„Ne. Chci zůstat střízlivá," odsekla jsem možná až příliš rychle. Musela jsem mít kontrolu. Alespoň nad něčím, když už se moje tělo v jeho blízkosti chovalo jako zrádce.

„V pořádku," pokynul číšníkovi, který se v tom prázdném prostoru pohyboval jako stín. „Dvakrát zelený čaj. Ten je tu nejlepší."

Otočil se ke mně na vysoké barové stoličce. Naše kolena se teď téměř dotýkala a já cítila sálavé teplo jeho těla i přes látku svých šatů. Nahnul se ke mně, až mě obklopil jeho parfém – směs santalového dřeva a něčeho divokého, co mě nutilo se zhluboka nadechnout.

„Víš, Emo," ztišil hlas na důvěrný šepot, který mě lechtal na kůži, „můžeš se tvářit, jak chceš. Můžeš hrát tuhle hru na nezájem. Ale oba víme, že ses téhle večeře neobávala kvůli mně. Děsila tě představa toho, co se mnou cítíš. To, jak moc tě to ke mně táhne."

Těžce jsem polkla. Ten knedlík v krku mi bránil v jakékoli chytré odpovědi. Měl pravdu. Každý pór mé kůže o něm věděl. Nalila jsem si trochu čaje, který právě přinesli. První doušek byl trpký, silný, ale s tím druhým jsem se do té chuti začala propadat. Stejně jako do něj.

„Jak často jezdíš do Prahy?“ zeptala jsem se zoufale ve snaze změnit téma.

„Vždycky, když můžu. Program v Barceloně je nabitý, je to spousta dřiny.“

„Dřiny?“ rýpla jsem si a konečně našla svůj hlas. „Myslíš ty večírky, drahá auta a holky, co se na tebe věší?“

„To je představa vás všech, co o tom nic nevíte,“ povzdychl si, ale v očích mu zajiskřilo. „Je to dril v posilovně, hodiny taktiky a nekonečná osamělost. A spousta holek, co tě chtějí jen kvůli jménu na dresu. Právě proto jsem si vybral tebe, Emo.“

„Vybral sis mě?!“ vyhrkla jsem a málem rozlila čaj. „Nezapomeň, že jsem tu jen proto, že jsi mě včera v podstatě unesl a vydíral!“

„Ale no tak,“ David se usmál tím svým dravčím způsobem. „Oba víme, že když jsi mi v ordinaci zachraňovala pusu, vůbec jsi netušila, kdo jsem. A tvoje ruce… tvoje ruce tehdy nelhaly. Chvěly se touhou, ne strachem.“

Dlouze se mi zadíval do očí. Ten pohled byl tak intenzivní, až jsem měla pocit, že mě rentgenuje a čte každou moji hříšnou myšlenku z minulé noci. Naštěstí nás vyrušil číšník, který se tiše zjevil u našeho stolu.

„Vybrali jste si?“

„Co si dáš, Emo?“

Procházela jsem seznam očima, ale písmenka se mi rozmazávala. „Dala bych si šestnáctku. To obalené sushi v tempuře. Od té doby, co jsem ho poprvé ochutnala, nechci nic jiného."

David nakrčil čelo. „Mě tyhle smažené varianty vždycky odrazovaly," zamračil se s upřímným odporem. „Zůstanu u klasiky. Čerstvý tuňák a losos jsou nenahraditelní."

„Vážně? Takže jsi konzerva?" rýpla jsem si.

„Jsem jen náročný," zasmál se. „Ale zkusím tvoji šestnáctku taky. Jestli se to však nebude dát jíst, platíš večeři ty."

„Hej! Raději si objednej to, na co jsi zvyklý," zasmála jsem se a poprvé za celý večer jsem se cítila skoro uvolněně.

„Ale já bych rád věděl, co máš ráda ty, Emo," zvážněl najednou a jeho hlas klesl o oktávu níž. „A nejen v jídle."

Zmlkla jsem. Ta věta visela ve vzduchu jako horký slib. „Davide, nic si od toho neslibuj. Po téhle večeři už se neuvidíme."

„Tak to aby tahle noc nikdy neskončila," odpověděl s naprostým klidem a zavřel lístek.

Když přinesli jídlo, vypadalo jako umělecké dílo. Moje sushi v tempuře bylo ještě horké, křupavé a vonělo tak, že se mi okamžitě sbíhaly sliny.

Vzala jsem hůlkami jeden zlatavý kousek. Byl dokonalý. „Měl bys ochutnat, ať víš, o co jsi celý život přicházel." David se zatvářil skepticky, ale pak se nahnul blíž. Čekala jsem, že si kousek vezme na svůj talíř, ale on jen pootevřel rty. Moje ruka se nepatrně zachvěla. Srdce mi bušilo až v konečcích prstů, když jsem hůlkami opatrně vložila sousto přímo do jeho úst.

Jeho rty se na vteřinu sevřely kolem dřeva hůlek. Sledovala jsem, jak soustředěně sousto vychutnává a jak se mu pohnul ohryzek, když polkl. „Nic moc," utrousil suše, ale v očích mu hrály šibalské jiskřičky.

„To myslíš vážně?"

„Ne, jen si tě dobírám. Je to nehorázně dobré," uchechtl se a natáhl se pro další kousek.

Pustila jsem se do jídla a snažila se soustředit jen na tu chuť, ale bylo to téměř nemožné. On si mě neustále prohlížel, svého talíře se skoro nedotkl a já cítila, jak mě jeho pohled přímo spaluje. Když jsem dojídala, na talíři mi zbyly poslední dva kousky.

„Chceš je?" nabídla jsem mu.

David souhlasně přikývl. Napětí mezi námi by se dalo krájet. Když si kousek bral z mých hůlek, jeho pohled sjel k mým rtům a zůstal tam viset. Projela mnou vlna neznámé energie, jako by se mě dotýkal po celém těle.

Byl tak neuvěřitelně pohledný. Sklouzla jsem pohledem k jeho ústům. Byla plná, teď lehce lesklá od jídla. Bože, jaké by to bylo ty rty na chvíli ochutnat? Cítit tu dravost, kterou v sobě dusil?

Přicházející číšník s konvicí čaje vytrhl mou mysl z hříšných představ.

„Dáš si ještě něco?" zeptal se David.

„Ne, děkuji, už se do mě nic nevejde."

„Ani sklenička dobrého vína?" nadzvedl obočí.

„Skleničku bych možná zvládla," připustila jsem. Pravda byla, že se mi domů do toho prázdného bytu, kde mě strašila jen vzpomínka na včerejší sprchu, ještě vůbec nechtělo.

Sledovala jsem, jak víno jiskří ve vysokých sklenicích. David se uvolnil, opřel se o bar a pozoroval mě s novým, zkoumavým výrazem. „Co děláš ráda ve volném čase, Emo? Když zrovna nezachraňuješ lidem zuby?“

„Chodím do sauny, hodně čtu… občas fitko nebo bar s kamarádkami. Úplně obyčejný život,“ pokrčila jsem rameny. „A ty?“

„Hraju poker, dívám se na filmy, užívám si život s krásnými ženami… a létám,“ odvětil s ležérním úsměvem.

„Hraješ poker?“

„Ano. A myslím, že už velmi dobře. Živí mě to pomalu líp než fotbal.“

„Tak to musíš být ještě víc nechutně bohatý, než jsem si myslela,“ ucedila jsem, ale v hlase mi zazněl spíš úžas než odpor.

Vtom mi v kapse ostře pípla zpráva. Vytáhla jsem telefon a pocítila studenou sprchu reality. Moje šéfová Katy. *Emo, prosím, buď v práci nejpozději v šest. Přijde opravář na autokláv a já to nestíhám.*

„Panebože, už je jedenáct. Musím jít,“ vyhrkla jsem a začala si překotně sbírat věci.

„Něco se děje?“ Davidovo obočí vyletělo nahoru. Atmosféra v mžiku ochladla.

„Ráno musím být v šest v práci. Než se dostanu do postele a aspoň trochu se vyspím, bude pozdě. Musím jet domů.“

„Myslel jsem, že mi nedáš tak brzy košem,“ pronesl David a jeho hlas byl najednou tvrdý, bez špetky předchozí vřelosti. Uražená ješitnost z něj přímo sálala.